

JULEBREV 2016

Kjære venner.

Dette år har vært preget av hardt arbeid, men stor produktivitet. Endelig fikk jeg en ung mann til å redigere min DVD. Da ble et ønske oppfylt. Jeg har nå pensjonert meg i Ringsaker kulturskole. Dermed er det mindre strev i livet. Jeg er likevel ennå på Stange videregående skole og driver min egen lille privat skole i Lysaker, Schola Sancta Cecilia, og jeg spiller i Hedmarken Symfoniorkester, som har mange flotte prosjekter. Jeg har forskjellige personlige prosjekter, oversettelser, osv, og jeg planlegger en konsert den 18. Mars i Kafè Henrik på Eidsvoll. Temaet er Musikk gjennom tidene. Vikingkjolen er kjøpt, og en fin kjole er konvertert til å passe inn i alle de andre epoker, med å sette på og ta av ting og føre i stilen. Boken om Maia Bang trengte utbedringer og korrektur, og det er folk som venter på den.

Jeg er veldig glad for at min sønn Rögnavdurdur og hans familie er flyttet til Oslo, og det er meget berikende at hans bok om McTaggart teorien har fått så god mottakelse og omtale på internasjonalt nivå. Mine andre barn gjør det også bra. Maria Klara er ferdig med sin Master oppgave og har fått en stilling som timelærer på Høgskolen i Hamar. Benedikt og Albert står på med sine livsoppgaver og gjør det bra. Mine 5 barnebarn vokser og utvikler seg utmerket. Jeg føler meg velsignet.

Nedenfor er noe som fascinerte meg, skrevet av G.K. Chesterton.

Jeg ønsker dere alle Riktig God Jul, og velsignet nytt år.

Gilbert Keith Chesterton, (1874-1936) forfatter, journalist, dramaturg, m.fl, var beskrevet som "Man of Colossal Genius". Paradoksens prins. Han ville ikke settes i en bås, han hadde interesser for det meste. Hans verk innefatter f.eks: bøkene om Fader Brown; finnes på norsk. Orthodoxy; The man who was Thursday; og filmer: He can't stop doing it.

Da han var tolv år gammel var han en hedning, 16 år gammel, en agnostiker. Han leste mange bøker av anti kristne forfattere. Her er et utdrag fra prosessen til hans konversjon til katolisismen. Jeg lo så tårene trillet. Han er omtalt på Wikipedia.

"Da jeg leste og leste om alle disse avsløringer om kristendommens brister, gjort av ikke kristne eller antikristne, fra Huxley til Bradlaugh, vokste et langsomt virkende og fryktelig inntrykk gradvis, men meget tydelig i min ånd, om at kristendommen måtte være en sak, høyst utenom det vanlige. Fordi ikke bare hadde den åpenlyst store feil, men også et mystisk talent til å kombinere de feil som syntes helt uforenlige. Den angreps fra alle hold og av alle slags motsigelsesfulle årsaker. En rasjonalist hadde knapt bevist at den var altfor mye mot øst før en annen på like overbevisende måte viste at den var aldeles for mye mot vest. Jeg hadde neppe kommet meg etter min indignasjon over dens firkantede og aggressive form, før en man lokkede meg på ny til at legge merke til og fordømme dens sensuelle og svakelige rundhet.

Her kommer noen eksempler:

- Det antikristne breviaret beviser i sitt første kapittel, at kristendommen er en vesentlig pessimistisk doktrine som frarøver mennesket livets gleder og stenger henne inni sjukelige redsler. Men det andre kapitlet fordømmer samme kristendoms farlige optimisme, dens misvisende tro på den guddommelige godheten, dens uforstandige overgivelse til forsynet, som gjør de menneskelige vesenene ansvarsløse igjennom at mentalt installere dem i en slags barneværelse, malt i rosa farge.

- På samme måte, svekker kristendommen sedene og karakteren og avskaffer all manndom gjennom at forvandle mennesket til et oppgitt får ut av stand til å gjøre motstand. Men, ”jeg vender siden i min agnostiske manual og min hjerne vender seg samtidig”, fordi med sin uhyre passivitet, forener kristendommen en uhyre aggressivitet. Den er kilden til alle kriger, den har druknet verden i blod. De samme forfattere, som har fordømt evangeliens paradoks, den med å snu det andre kinnet til, klostrenes motstandsløshet imot barbarene, mangel på stridslyst hos St. Edward bekjenneren, og de første kristnes viljeløse pasifisme – alt tydelige tegn på den fysiske og moralske svakhet som forårsakes av kristendommen, - de hudfletter siden kirkefedrenes beinharde bestemthet, inkvisitørens intoleranse, korstogens vold, St. Louis tapperhet og heftigheten av religionskrigen, hvilken samlede forbrytelser (både katolske og protestantiske) må, helt åpenlyst, overføres på kristommens passivitet.

- Man forsikrer at kristendommen, som er altfor spesielt forbunden ved en rase og eget temperament, ikke kan passe for Asias eller Afrikas folk, fordi deres mentalitet og kultur er så ulike vår kultur. Men man holder samtidig frem, at den ikke eier noe overnaturlig eller originalt; dens moral er bare uttrykk for det universelle sunne fornuft som man kan uansett finne hos Konfucius. Ingenting som er verdig en guddommelig åpenbaring. Og ennå, gjennom en annen motsigelse, fordømmes denne samme moral for øvrig som fullstendig avleggs.

- Kvinnene har siden den hellige Paulus vært foraktet av Kirkens hierarki. Men disse samme som fremfører denne anklagelse, gjør narr av Kirken, for at i den finnes det jo bare kvinner (en kritikk som forutsetter høy aktelse av kvinnfolk).

- Kristendommens strenghet, faster og abstinenser, dens munkers, slitte og lappede klær, sekk og aske og hårskjorte, helgenenes selvstraff, utgjør også en del av anklagelses akten. Denne religion er åpenlyst altfor rigid. Men man unnlater ikke å samtidig klandre dens pomp og triumfalisme, dens ornamenter av purpur og dens kalker av massiv gull. Denne altfor fargeløse religionen er altfor fargerik.

- Man kunne fortsette med flere eksempler, men nok å nevne at i en samtale med en fritenker og venn, klandrer han de kristne for jødehat og Kristus for å være en jøde.”

..... ”Jeg vil nå være fullstendig ærlig. Jeg har ikke dratt den endelige konklusjon at alle disse anklager er helt falske. Jeg har bare dratt den konklusjon at hvis kristendommen var helt falsk, skulle den være falskhetens høydepunkt. Det kan hende at motsatte brister samtidig henger ved samme objekt, men dette objekt måtte være sannelig eiendommelig og enestående. Det finnes mennesker som er på samme tid gjerrige og sløaktige, men de er sjeldne. Det finnes mennesker som er samtidig sensuelle og asketiske, men de er sjeldne. Om det virkelig eksisterer et vesen som samtidig er angrepet av denne fantastiske samlinger av motsatte feiler – samtidig pasifist og blodtørstig, overdrevet praktfull og ynkelig kledd i filler, strengt knipen og skrytsom, diskriminerende og ulogisk tilfluktsted for alle kvinner. Høytidelig pessimistisk og enfoldig optimistisk – om dette onde eksisterer, måtte det virkelig ha i seg noe helt storslagent og unikt. Innenfor et så spesielt forderv var den eneste forklaringen som kom opp i mitt sinne, at kristendommen helt ikke kom fra himmelen, men heller fra helvetet. Og om Jesus fra Nazareth ikke var Kristus, da var han Antikristus.

Det var da, i et stille øyeblikk at en eiendommelig tanke slo seg ned som et tyst lynnedslag. En annen forklaring gjorde seg gjeldende i mitt sinn. La oss anta, at vi lytter til mennesker som beskriver noe ukjent. La oss anta, at vi blir helt forvirret å høre visse mennesker si at det er altfor lite, og andre at det er altfor stort; noen klandre det for å være altfor grovt, og andre klage over dens overdrevne tynnhet; noen anse den for altfor brunt, og andre altfor lyst. En forklaring kunne være (som

man har allerede sagt) at det var altfor bisart. Men det finns en annen forklaring. Det skulle kunne være som sig bør. De overmåte store av vekst anser den for for liten og de veldig små, anser den som for stor.

Kanskje i slutten av denne uvanlige sak er helt enkelt en vanlig sak, i det minste i den normale sakens sentrum. Kanskje, tross alt, er det kristendommen som er sunn, og de andre som motsier er sjuke ...på ulik måte.

Jeg har prøvd verdien av denne idè gjennom å spørre meg selv om hos anklagerne kunne finnes noen sjukelig, morbid sak, som kunne forklare anklagelsen. Jeg ble skremt av å konstatere at den nøkkelen passet til låsen...”